

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Λαμπιρής ήθελε να πη γατί άκουσα, αλλά ή φωνή του πύριζε στο λαιμό μου...»

Γύρισε κατόπι να φύγει. Μά ο Γαλάζης τοβήγανε να σταθεί. «Άκου και σύ, τοβ ήλπε με φωνή γεμάτη θάρρος, άποφασι και άπειλεια. Άκου έν' ένσι, φρόντισε... να πεθάνω μέσα σε μία βδομάδα, γιατί μέσα σε μία βδομάδα θα παντροντώ τη Ρόζα!... Σιωπή έπαικολούθησε.

Μιά σιωπή τρομακτική, που την διεκόπησαν οι τραγικοί τόν βλαστήρι, πουφενεγε μέσα στη νύχτα, και τόν γεμιασαν ό σάλαγος...»

«Ο Λαμπιρής κοίνησε το κεφάλι του και άπάντησε στο Γαλάζη, μέσα άπ' τά σφαγμένα του δόντια :

—Θά τό δοήσε αυτό...
—Θά τό δοήσε, είτε κι' ο Γαλάζης.

Κατόπι ο Λαμπιρής γύρισε κι' έβλεπε άργά-άργά, με τίς γροθιές σφιγμένες, πανθόμονος άπ' το θρησι πουβράζε μέσα του.

«Ο Γαλάζης κάθισε ήσχα στη θεισι του

«Ο Άλκις έστειλε άκούμα ύθροσι. Φανόταν άποσβολομένο.

Κάθισε, τοβ ήλπε ό Άνδρέας. —Ναι... θά καθήσοι, μοιραίοσι ό ό Άλκις, να έπαικολούθησε να στήθε ύθροσι.

«Ο Άνδρέας τόν ζήτηζε πε- αίσρονα.

—Μά τί έχεις λοιπόν; ρώτησε. Γιατί τάχασις ένσι ;

«Ο Άλκις κοίνησε στενοχω- ρημένα το κεφάλι του.

—Τι θές να σου πώ; άπάν- τησε. Τόν άνθροπω αυτό τόν φο- βόμαι.

—Έγω όμως δεν τόν φοβό- μα καθόλου.

—Δεν κάνεις καλά, Άντρέα. Έν' άπ' τούς άνθροπώσι του πε- ληρό κιαρού, με φανατικέ προ- λήψεις και μωρες και σποστινές ιδέες, ιζιανός να σκοτώσει για την τιμή του.

—Τό ξέρωι, Λουκιάνισε μάλιστα να τό κόμη άρχιτές φροσι: ως τόμα, αλλά δεν έπίτηχε. «Ο Θεός θέλει να ζήσοι άκούμα...»

—Έκείνοσι όμως που δεν κατάφερε ως τόμα, θά δοκώσθι να τό πετιέη άφροσι. Είθε να βγώ φρήσις. Μά όσποτις, τόν φοβόμαι. Έν' έναις μονομανής, έναις πατέρας που θάπειρε να ζή ένδο και τραζομασι ζήρονα. Μου θυμίζει το Βιολάντη του Ξενοπολιου στο όμιώνισι μωδι- στρομά του, Ομιάσια ; Έτσι κι' έναι, «Ο πατέρας έν' άγρωσι, θη- ρειόδης, ικανός για όλα...»

—Ναι, αλλά έναι ό Ρουμπιός προδίνει την Ίουλιέττα από φόβο. Αείχεται δειλός, κωκοιορής, γελοίος. Ένώ ένώ έν' άποφασισμένος να πάρω την Ίουλιέττα μου και να κόμη τόν άνθρο πεθερό μου να φρή τις σάρκες του άπ' τη λίσσα του!... Άλλα χρονα τότε, φίλε μου, άλλα σημερα. «Ο Βιολάντης μοιροφός να σκοτώσι τόν αγαπη- μένο της κόρης του, να σφάξθι την ίδια τη Στέλλα, χωρίς να όσθι λέγο σε κανένα. Είχε τη Ζάκωνθη σπαφίλια του. Σημερα τα κοριτσιά έσαν χειραφετηθεί κίποσι, οι νόμοι έπαρσιάζονται, ή δικαιοσνη δεν ένει υπηρέτρια του κάθε Βιολάντη και του πρώτου τυγοντός Λαμπιρής... Προδούραμας, δόξασι ό Θεός!...»

—Όστε φτάνοντας στην Άθινα ;

—Φτάνοντας στην Άθινα, θά πάρω τη Ρόζα και μεροφές φίλος μου, θά βγωσις ως την Κοζοκονθοσι, θά καλοόμοσι έναις πατά και θά τόν παρακαλοόμοσι να μής στεφανώσθι. Είθε άπλοόστατο, καθώς βλέπεις.

«Ο Άλκις δεν μίλησε.

Τι κάλεγε ;

«Υπάλληλος αυτός, κλεισιμένος στην Νάξο, δεν είχε το χαρακτήρα, τόν άερα το μοιρικό και το θάρρος του Γαλάζη και του Λοίχη.

Έβειναν στο κιαρό, μιλώντας ως τις δύο μετά τα μισάνυχτα. Έ- πατα κατέβηκαν στις καμπίνες τους και κοιμήθησαν.

Πριν πάραόσον, ό Άνδρέας έρωσε μία ματιά στις κλεισμένες ζω- κήτες κωμογελόντας.

—Έρεεις τί ζητάω ; είπε στον Άλκι. Να δύο μήσοι έχει σιαθεί κωμιά διαβολική σύμπτωση!...

—Τι σύμπτωση ;

—Τι σύμπτωση ; Για σκέφρο... Άν είχαμε πάσει την ίδια καμπί- να με το Λαμπιρής!...

«Ο Άλκις ποίχε ανέθει στην κωκέττα του, πήδησε κάτω τρω- μημένος.

—Λοιπόν ; ρώτησε.

—Λοιπόν... μοιροφές να κωμωθής ήσροσι. Η διαβολική αυτή σύμ- πτωση δεν συνέδη.

—Κιόταξες καλά ;

—Με άκουαν προσοχήν. Αυτό θά έλλοιρε να πάσω τέτοια γκάφα. Θά κωμοιοόμαστε και δεν θά έπ- λουόμασι πειά σ' αυτό τόν κόσο!

—Πώς ;

—Ά, είπε άπλοόστατο. «Ο κ. πεθερός μου θά μής έστρεβε τη νύχτα το κιαρόνι!... Άς τόν έσ- γάσομε όμοσι και ίλιμα. Άσταν να πάθι από διάλοσι!... Καλή νύ- χτα!...»

Κοιμήθησαν. Και δεν ζήτησαν κιαρό στις έντεκα και μισή το με- σημερί.

—Θά καθήσομε στο κωινό τρα- πέζι τόν έπιβατόν της πρώτης θέσοσι ; ρώτησε μ' άνησρομα ό Άλκις τόν Άνδρέα, ένδο ντυ- νόμισσαν.

—Αυτό μής έλλοιρε, απάντησε ό Γαλάζης. Φυσικά όχι.

—Αυτό λέω κι' ένόι. Ομιάματι αναγκασμένο κάχομε πιάς μας ή μπροστά μας το Λαμπιρής.

—Τό σκέφτηκα. Και το κάνο- νισα κι' αυτό από χτες τη νύχτα.

—Και θά πετιή ό νοός της κοντά μου...»

Θά γεμιατίσομε μετά τούς άλλους.

Μ' όλα θωσι τά μέτρα που έλάβαινε ό Γαλάζης, άν και κατέφευγε διαρκώς με το φίλο του στο κιαρό της δευτέρας θέσοσι, δεν μοι- ροφσε να ξεφρή το Λαμπιρής. Τόν σπαντοόσε άπρόταστα, πότε στο κωιαστρομα, πότε στη γέφυρα, πότε στην προμή και πότε στη πλώρη.

Στις σημαίες αυτές σπαντησής τους τα βλέμματά τους διε- στατηρόντο σαν ξεγυμνωμένα, κωιτερα, άχμηρά, άστραφτερά στα- διά, που ζητοόσαν σάρκα για να χοιφούν, αίμα για να ξεδαραόσαν τη λίσσα τους...»

Μολιασάθι δεν άντηλέσασαν όπτε μία λέξι.

Οίφαταν στην Άθινα και θάλλαν εναι τις διαφορές τους.

Τό απόγευμα της ίδιας αυτής ήμερας ό Γαλάζης βοδήθηκε σε μία στιγμή άνταρο στην κ. Λαμπιρής.

Μόλις την είδε έτσι ξαφνικά, παράχτησε. Τάχασε... Η κωριά του σφίχτησε...»

Πόσο είχε αλλάξει ή κωλοκωρη μητέρα της Ρόζας!... Είχε γεράσει κατά δέκα χρονα, μέσα σε λίγους μήσοι.

Τά μάγοιά της ήσαν βυθολομένα, τά μάτια της τα στεγάζοντε ένας μαύρος κώλος θλίφροσι...»

Για την κωιασσί της αυτή ήσαν, χωρίς να τό δέλη βέβαια, ίσπεθίνοσι κι' ό ίδιος.

Τού ήθε να τρέξθι κοντά της, να γονατίσι και να της ζήτησι συγγώμη, φιλώντας της τα χέρια, μιά συγχροατήθηκε. Δέν ήσαν καθόλου σωστό και φρόνημο αυτό.

Η μητέρα της Ρόζας τόν κώταξε με πόνο, έναις πόνο βαθύ κι' άπρόνοτο κι' άνοστένας.

«Ο Άνδρέας έσκηψε το κεφάλι του γεμάτος συγ- τρημιά και δεν τό ξεπαισιόρωσε, παρά όταν ή Λαμπι- ρίνα είπε πειά φύγει. (Άκολούθη)

ΠΡΟΣΕΧΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«Η ΦΟΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
«Η παθιρική και δραματι- κή ιστορία δύο κοριτσιών, δύο Αθιτών αδελφών, που αγάπησαν παράφορα τόν ίδιο νεό.